Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 22 | 15. NOVEMBER 1923 | 2. AARGANG

Tankevækkende midler ved ledelsen av en søndagsskole.

Av ældste *David O. McKay,* generalsuperintendant for Deseret Sunday School Union.

Hver eneste søndagsskole i Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige, likemeget i hvilken del av verden hvor der er en gren av «Søndags-Skole-Unionen» og som saadan skulde den saa nøiaktig som mulig følge de instruktioner, som søndagsskolernes øverste bestyrelse har git. Skolerne i missionerne kan gjøre dette likesaa let som skolerne i de organiserte Wards. Det er en kjendsgjerning, at enkelte av missionens søndagsskoler regnes for de beste i kirken. Der er meget faa aarsaker, hvis der i det hele tat er nogen grund for at ikke oplysningsprogrammer og klassearbeide i alle missionens søndagsskoler burde i det minste nærme sig det ideal av godhet, som søndagsskoleunionen stræber efter.

De følgende raad er væsentlig de, der blev git av søndagsskolens øverste bestyrelse paa den generalkonferanse, som «Deseret Sunday School Union» avholdt i Tabernaklet, Salt Lake City, søndag den 5. oktober 1919.

Officerer og lærerpersonalet i hele den europæiske mission vil finde dem nyttige, ikke bare ved bestemmelsen av de forskjellige programmers utførelse, men ogsaa derved, at de forklarer hensikten og den aandelige betydning der understøtter hver enkelt.

Programmets utøvelse.

1. Bønnemøte kl. 10.10 formiddag.
2. Aapningsmusik kl. 10.25 formiddag.
3. Utdrag av rapporten.
4. Bekjendtgjørelser.
5. Sang, bøn og sang.
6. Sakramentvers.
7. Administration av sakramentet.
8. Korlæsning.
9. Sangøvelse.

   Bemerkning: Det er forbeholdt de præsiderende autoriteter at vælge passende bemerkninger og instruktioner, enten før klasserne møtes til arbeide eller efterpaa, naar de atter møtes til slutningsprogrammet.

10. Klassearbeide fra kl. 11 til 11.45 form.

    Bemerkning: I missionens søndagsskoler, hvor medlemsantallet ikke er stort nok til at organisere alle klasser, er disse inddelt i 3 avdelinger, nemlig: Smaaklasse, mellemklasse og den teologiske klasse. Forskjellige kurser av undervisningen (se Juvenile Instructor) og instruktioner fra missionsautoriteter.

11. Slutningsprogram.

Søndagsskolens bønnemøte.

Maalet for officerernes og lærerpersonalets bønnemøte søndag morgen er at forene sine tanker og hjerter og under den Helligaands indflydelse forene sine interesser i at lære de barn som er dem anbetroet. Dette møte skulde begynde minst 20 min. før søndagsskolens aapning.

Regler for møtets ledelse:

1. Navneoprop.
2. Referat fra søndagsskolens forrige møte.
3. a) Fremsigelse av sakramentverset.
   b) Korlæsning.
4. Sang eller passende musikstykke.
5. Bøn.
6. Nødvendige instruktioner.
7. Slutning 5 min. før skolen begynder.

Aapningsmusikken.

Formaalet med denne musik er at fange elevernes opmerksomhet, naar de træder ind i værelset og at holde deres sind i en ærbødig og gudfryktig stilling. Meget av musikkens makt øver en god indflydelse paa forsamlingen og følgelig burde musik som benyttes her ha den rette karakter. Kompositioner, sange o. lign. som benyttes her maa alle ha en gudfryktig aand baade i tekst og stemning, ellers maa de ikke benyttes som aapningsmusik. God orden foreskriver, at man har respekt for organisten, saavel som for tiden og stedet. Alle officerer og lærere skulde foregaa med det rette eksempel.

Hvorledes vi skal lede.

Den er en god søndagsskolebestyrer som har planlagt alt paa forhaand, saa han ikke behøver at gi instruktioner eller bekjendtgjørelser under aapningsprogrammet. Endog de salmevers som skal benyttes bør hænge paa tavlen paa et synlig sted i rummet. Han som skal holde bøn er paa forhaand blit anmodet derom. De der skal administrere nadveren er allerede paa sine bestemte plasser; med andre ord, han har alle og alt beredt til sand gudstjeneste.

Utdrag av rapporten.

Kun utdrag av rapporten skal læses op i søndagsskolen. Formaalet er at gi en undervisning i sammenlignende statistik i antal, prosentvis av de stadig fremmøtende officerer, lærere og medlemmer. Skolens fremgang og mangler vil av statistikkens sammenligning vise forskjellen fra forrige aar og fra forrige søndag. Det skulde gies paa kort tid og med haap om den opmuntrende aand og vort eget ansvar. Det skulde bli uttalt i flittig bestræbelse for at samle flere medlemmer og at fremmøtet maa bli punktlig og ha mere interesse.

Bekjendtgjørelse.

1. Navnene paa de officerer og lærere, der av uundgaaelige grunde ikke er fremmøtt.
2. Kun passende bekjendtgjørelser skulde læses op i søndagsskolens møte. Disse er:

3. De som henhører under søndagsskolen og andre viktige møter.
4. Budskap fra kirkens øverste autoritetér og de lokale.
5. Begravelser.
6. Festlige sammenkomster inden grener bekjendtgjøres før den første sang synges i søndagsskolens møte.

Ved valg av sange.

For at opnaa det beste resultat, bør sanglederen og bestyrelsen medvirke ved valget av passende sange. Straks efter bekjendtgjørelsen synges aapningssangen og efterpaa bøn, helst av en der holder prestedømmet. Efter hvilken sakramentsangen synges.

Sakramentvers.

Hver eneste søndagsskolebestyrer ønsker at gjøre et dypere indtryk ved ærbødighetens aand i søndagsskolen, for den viktige ordinanse ved sakramentets administration. Dette forenes ved organistens præludium eller ved orgelsolo, der er i harmoni med sakramentets aand. Og alle med foldede arme og bøiede hoder og med lukkede øine skulde fremsi sakramentverset, der henvises til Juvenile Instructor. Dette skulde følges av postlude. Mens forsamlingen er stille og ærbødig velsignes brødet, og sakramentet utdeles paa den rette maate.

Administrering av sakramentet paa ret maate.

De som er indsat til at administrere sakramentet skulde være opmerksom paa og forsyne sig med følgende gjenstande:

1. Et passende bord, hvorpaa gjenstandene staar.
2. Hvit bordduk under og over gjenstandene.
3. Rent hvitt brød uten skorper.
4. Nok av kurve for brødet og nok glasser for vandet til alle dem som er samlet.

Mens den anden sang synges brytes brødet av presterne eller av ældsterne med rene hænder, og saasnart sakramentverset er fremsagt, knæler en og med klar stemme fremsies bønnen over brødet uten at benytte bok eller kort, akkurat som det er git i Paktens Bok. Det skulde ikke være nødvendig at bekjendtgjøre fremsigelsen av bønnen over brødet og vandet. Lærere og diakoner utdeler brødet til forsamlingen. Efter at

alle gjenstande er samlet paa bordet bredes bordduken over brødet. Velsignelsen over vandet utføres paa samme maate som for brødet.

Korlæsning. Hensikten med korlæsningen er at lære de skjønne og indtrængende skriftsteder og andre vers i literatur som er anbefalet fra maaned til maaned av den øverste bestyrelse. Disse er git som instruktioner, oplysning og inspiration for hele skolen. Meningen av hvert vers skulde bli frembragt i hver klasse. Skal ikke gjentaes mere end en gang for skolen. Det skulde bli gjentat som en andæktig øvelse, ærbødig og med et godt indtryk.

Sangøvelse. For at være effektiv maa sangøvelsen være opmuntrende, myndig og sjælfyldt. To væsentlige fordringer er nødvendige: Forberedelse og præsentation, og lederen som forsømmer at lægge eftertryk paa begge disse, vil naturligvis feile. Forberedelsen bestaar i, at han er godt bekjendt med noter av alle dele, en riktig forstaaelse av takten, gi akt paa tegn og uttryk, aandens og tekstens indhold og maa være i besiddelse av nok bevægende kraft til at gjøre arbeidet til en fornøielse og autoritet.

Præsentabel kræves strenghet og mildhet, bestemt til at passe til et opgjort ideal, og et personlig indtryk, der kræver paa en gang respekt og opmerksomhet av skolen.

Klassens arbeide. Klasseværelserne er søndagsskolens verksteder, i hvilke lærere og elever studerer Jesu Kristi evangelium, frelsens plan. Det er av stor betydning at ikke klassearbeidet blir forkortet grundet for lange aapningsøvelser. Enhver skole skal marsjere til klasseværelserne paa en ordentlig maate; læreren leder.

Slutningsøvelser. Idet alle marsjerer efter orden forenes klasserne efter klassemøterne. Slutningssangen burde efterlate en begeistring og kjærlighet til søndagsskolen. Slutningsbønnen kan sies av et barn eller av en anden av medlemmerne.

Søndagsskolens formaal. I aapningsøvelser og i klassearbeide burde altid søndagsskolens formaal bli erindret, hvilket er det samme som at Faderen, idet han gir sin Søn og Sønnen idet han gir sit liv, hvemsomhelst der følger dets lærdom skal ikke omkomme, men ha et evigt liv. Dets formaal er, at lede alle vor Faders barn, og specielt dem der er svake og feilende, i hans fotspor rundt alle snarer og forhindringer i livet; at indprente saa dypt i deres hjerter tro paa den Almæktige og paa Forløseren, saa at liv fulde av rigdom vil bli resultatet; at bringe ind i denne dødelige tilværelse glæde, trøst og fred; og forberede alle sine medlemmer til en herlig ophøielse i sin Skabers nærværelse.

Sakramentet.

Iblandt det der er forbundet med Guds rike, bør den hellige nadver ikke undgaa vor opmerksomhet. Jesus selv indstiftet den iblandt sine disciples og befalte dem at nyde den til hans ihukommelse, indtil han kom igjen her paa jorden; for at de end mere kunde fatte nødvendigheten av at efterkomme hans befaling, sa han: «Dersom I ikke æde menneskenes Søns kjød og drikker hans blod, har I ikke livet i eder.» Dette viser os viktigheten av at gjøre efter Jesu befaling. For at vi kan erholde det liv Jesus omtaler, er det aldeles nødvendig at delta i nydelsen av Herrens nadver saa ofte som det er os mulig.

Nogen vil muligens anta, at denne sak er av liten viktighet, og at man behøver ikke at skjenke den megen opmerksomhet; det er dog ganske motsat, ti det er en ordinanse som er meget værdifuld, og det er ikke alene en rettighet, men en likefrem plikt som Herren har paalagt os at utføre, idet han gjorde denne indstiftelse. Vi tror at der findes nogen i Kristi kirke som ikke fæster deres blik nok paa denne sak, eller fatter dens viktighet tilfulde, at dømme efter deres uteblivelse fra forsamlingen paa de tider, det er nødvendig for alle at være tilstede. Den ene søndag efter den anden gaar hen uten at de nyder nadveren, og den følelse, at det er det samme enten de deltar i den eller ikke, synes at være fremherskende. Ved denne fremgangsmaate berøves Herrens aand, og den viker gradvis bort fra individer som tænker og handler saaledes, indtil mørkets aander faar indpas hos dem, hvilke ofte leder vedkommende bort fra Herrens veie. Hvor likegyldighet hersker blandt de Hellige med hensyn til denne ordinanse, finder vi, at evangeliets sande aand mangler, og som følge herav opfyldes andre plikter heller ikke punktlig; ti naar den aand, som bevirker at vi handler i retfærdighet, har forlatt os, findes det liv, Kristus omtaler, ikke i os. Hvis en ældste skulde prøve paa at spørre vedkommende hvorfor de er likegyldige i at efterkomme eller overholde denne ordinanse — samtidig med at foreholde dem de velsignelser de kan motta ved at nyde nadveren — finder man straks mange undskyldninger (av hvilke nogen kan synes meget sandsynlige), hvormed man vil retfærdiggjøre sig for uteblivelse fra forsamlingerne. Men for

den ældste, der lever efter sin religion, viser disse undskyldninger sig i et ganske andet lys.

Vi, betraktet som hellige, retfærdiggjøres ikke ved at la os paavirke av de om os stedfindende omstændigheter; ti vi bør ikke la enhver liten hindring, der møter os paa vor vei, og som i regelen er dannet av sandhetens fiende, avholde os fra at utføre vore plikter eller fra at fremme Guds rikes interesser. Vi skulde heller la omstændigheterne rette sig efter os, paa det vi kunde ære vor himmelske Fader og derved bestandig tilegne os hans naade og velbehag. Disse goder kan kun opnaaes ved bestandig paakaldelse til vor himmelske Fader og ved at vokte os selv og de indflydelser der omgir os paa vor vandring her i livet. De, som regelmæssig overværer forsamlingerne og nyder nadveren, er i almindelighet fyldte med Guds aands livgivende indflydelse, og ved den mottar de styrke til at stride mot mørkets makter, som lurer paa at lede den svake og uaktsomme bort fra sandhetens sti. Vi bør være meget forsiktige, saa at vi ikke ved vor likegyldighet og uopmerksomhet mot evangeliets ordinanser skulde gi plas for fristeren og la ham faa makt over os; ti, dersom vi tillater ham indpas hos os, vil det ende med frafald, hvilket bringer sorg og elendighet med sig.

Det er i de forsamlinger, i hvilke vi nyder nadverens sakramente, vi ser evangeliets kraft tilkjendegit, og hvor vi nyder de samme velsignelser de Hellige i gamle dage nød; Guds tjenere blir i disse sammenkomster inspirerte av aanden til at tale om den herlige fremtid, der venter de trofaste, og de Hellige selv kan i saadanne forsamlinger bære vidnesbyrd om Gud og hans rike og paa denne maate opbygge og styrke hverandre indbyrdes.

Forældre burde belære sine barn om den hellige ordinanse og vise dem hvilke velsignelser de kan nyde ved at efterkomme den, saa at de ikke skulde delta i sakramentets nydelse uten at ha forstand derpaa; naar de da efterhaanden vokser op, vil deres tro bli sterkere, og de vil engang staa som trofaste mænd og kvinder i Guds rike. De eksempler og belærelser barna faar mens de er ganske unge, gjør gjerne et stort indtryk paa dem, og de retter sig i almindelighet efter dem i deres opvekst. Derfor er det av stor nødvendighet at

forældre lærer sine barn alle gode og nyttige ting, baade ved forskrifter og eksempler; ti det første gavner intet uten det er forenet med det siste.

Formedelst vor svakhet er vi henfaldne til at gaa bort fra pliktens sti og utøve smaafeil, som ikke er vor himmelske Fader til behag; men ved at delta i sakramentet kan vi erholde tilgivelse for disse smaa svakheter eller feil, fornye vore pakter med Herren og erholde mer av hans Helligaand, som kan sætte os istand til at motstaa de onde indflydelser, av hvilke vi er omgivne.

Dersom de Hellige tilfulde forstod betydningen av denne ordinanse, vilde de skattere den høiere end de for nærværende gjør. De som lever efter deres religion, hilser med glæde sabatsdagen, ikke alene fordi det er en hviledag, men ogsaa fordi det er en dag, paa hvilken de kan samle sig omkring Herrens bord for at delta i nydelsen av Herrens nadver. Før man deltar i det hellige maaltid, skulde sindet være forberedt til den hellige handling; ti den som æder og drikker uværdig, æder og drikker sig selv til fordømmelse. Dette skulde enhver tænke paa, og vi burde prøve os selv for at finde ut om vi er forlikte med Gud og med menneskene; vi bør være enige med Guds prestedømme paa jorden og staa i godt forhold til vore brødre og søstre, og skulde der findes splidaktighet mellem nogen, bør forsoningen først ske, før vi deltar i ordinansen. Dersom vi tidligere ikke har overtænkt dette saa nøie, la os da i fremtiden ha vor opmerksomhet henvendt derpaa, saa at Herrens aand ikke skal vike fra os aldeles, og vi bli ofre for Satan og derved gaa glip av den herlighet, vi kunde erholde ved at adlyde denne og andre ordinanser, bud og befalinger, som Herren har paalagt sine barn i denne utdeling at efterleve.

Nogen anerkjendende ord om De Siste Dages Helliges liv og lære.

Av *Carl M. Hagberg.*

Flere gange i den senere tid har vi hat den fornøielse at se vor lære omtalt i flere av de herværende dagsaviser, om end en smule feilaktig, saa dog i det hele og store meget anerkjendelsesværdig og humant skrevet. Vi kan naturligvis heller ikke fordre, at utenforstaaende skal ha det samme syn paa vor lære som vi selv, der har annammet Jesu Kristi uforfalskede evangelium, men vi er allikevel meget taknemmelige

for, at der virkelig findes mænd som vil hjælpe os i at publisere vor lære hen i de kredse, hvor vi kan ha vanskelig for at komme, og hjælpe os i at nedbryte de gamle fordomme og usandheter der er fremkommet om os baade i skrift og i tale, ja sogar paa film. Den gang da Norge nektet jøderne adgang til landet hadde disse en meget varm og hengiven forkjæmper for sin sak i dikteren Henrik Wergeland, og uaktet han var en teologisk anlagt person, allikevel hadde det frie syn paa jødernes lære, at han med liv og sjæl ivrede for, at der intet stængsel skulde være for dem her i Norge, men at de frit og uhindret kunde faa lov at virke for sin religion. Uvilkaarlig kan ogsaa tankene fra os komme frem med spørsmaalet: Naar kan De Siste Dages Hellige vente paa at faa sin forkjæmper for sandhet og ret?

Ved denne anledning vil jeg ogsaa bringe i erindring hvad Erling Bjørnson, søn av dikteren, skrev i en av vore dagblade, efter et besøk han hadde avlagt i Salt Lake City for nogen aar siden og hvori han sier bl. a.:

«I alle de stater fra øst mot vest, jeg søkte nordmænd, var der neppe nogen der overgik vore landsmænd over i Utah. Hvad disse i forening med sine trosbrødre hadde utrettet i kulturel og materiel henseende gjorde dem til de allerlykkeligste mennesker, jeg har truffet. Selve jorden, som i fra naturen var meget stedmoderlig behandlet, hadde de underlagt sig, saa der møtte mig en fruktbarhet og skjønhet, som der sjelden findes make til. Og alt dette arbeide gik først og fremst ut fra alle de ypperlige skoler — nærmest universiteter — hvor jeg besøkte og nøie fik sat mig ind i undervisningen. O for en glæde og dog alvor der var over disse mennesker, lykkelige hjem og ypperlige amerikanske borgere, samtidig som de elsker sit gamle fædreland.

Jeg overvar ogsaa deres gudstjenester. Jeg vilde bare ønske at en saa naturlig og vakker tale føres i hver eneste kirke verden over, og for en kirkemusik! Den fortalte mere end alt andet, ti den knyttet i sandhet sammen dette folk, der har kjæmpet og fremdeles kjæmper for sin tro som ingen anden.

Naar De Siste Dages Hellige fremholdes som rene uhyrer hvad polygamiet angaar og alt det øvrige sludder, saa bør

ethvert dannet menneske vite, at dette ikke er forenlig med den amerikanske lov. Hvad som maa nævnes er, at deres religion paabyder baade arbeidsomhet og ædruelighet, likeledes at der hersker et ypperlig samhold, der paabyder at ofre en liten del av overfloden til fordel for det store hele.

Mig forekommer det at det vilde være at fornærme Amerika om det skulde vedtaes særlove mot et folk av deres union. Jeg tror i hvert fald at mormonerne er veiet paa vekten, førend de kom ind i landet. Og dette folks moralske liv og lære staar fuldt paa høide med vor.

Erling Bjørnson.»

Nogen kommentar til ovenstaaende behøves ikke, ti det taler for sig selv. Og der kunde, om fornødiges, fremskaffes mangfoldige uttalelser i lignende retning, som det hr. Erling Bjørnson nævner. Kun vil jeg i samme anledning citere nogen uttalelser fra to av Amerikas mest fremtrædende mænd, nemlig William Jennings Bryan og Senator Robert L. Owen fra Oklahoma, der i fjor vaar besøkte Salt Lake City og samtidig overvar gudstjenesten i Tabernaklet, hvor de i talen blev specielt erindret og efterpaa fik de anledning til fra den store platform at holde en tale til den store forsamling og hvori de med varme ord takket for den utviste opmerksomhet. Mr. Bryan uttalte endvidere, at det var hans bestemte opfatning, at om en lignende konferanse kunde bli holdt i Chicago eller i San Francisko under de politiske valgforsamlinger, da vilde ingen feiltagelser bli gjort og alle interesserte vilde gjøre sin plikt som for Gud. Og aldrig har jeg været vidne til og set et saadant segl paa religiøs aand, som her i dette tabernakkel. Jeg har forsøkt at indføre i Nebraskas grundlov en paragraf om enkel moralitetslære og at jeg altid har støttet en saadan praktisering. Mine kjære venner, alt hvad jeg nu har hørt av eders nidkjære taler, Heber J. Grant, vil gjøre verden mere god, og jeg er glad for at jeg ikke mottok tre indbydelser til Los Angelos, men at jeg istedetfor reiste hit til Salt Lake City. De indtryk jeg har faat her er overmaate godt betalt for den tid jeg kunde ha været i Los Angelos. Jeg vil ogsaa overvære andre kirkekonferanser og vil der fortælle dem om de utmerkede goder ved eders gudsdyrkelse. Hele grundlaget for

eders religion er budskapet: Kom tilbake til Gud. Dette er tiden da amerikanerne med helt hjerte og sind skulde vise sin tro paa Gud.»

Efterat den vakre tale blev paahørt med megen opmerksomhet fremtraadte senator L. Owen der bl. a. uttalte følgende: «Jeg er dypt bevæget over eders religiøse aand og beundrer eders lære om Guds forsyn og samarbeide, hvilket medbringer Kristi aands kraft til at gjøre hvad som er nødvendig for menneskelig lykke. I har bygget godt og jeg gratulerer dere. I gaar mot det samme maal som vi i Oklahoma stræber efter. Jeg tror, at med eder vil vi begynde paa et tusenaars fred, og jeg er enig i budet, at du skal elske Herren din Gud av dit ganske hjerte og din næste som dig selv.»

Disse forskjellige uttalelser fra mænd, der staar fjernt fra vor lære, er værd at lægge merke til for de mennesker, der har saa meget at utsætte paa De Siste Dages Helliges religion og derfor har jeg trod det kunde være paa sin plas at referere disse anseede mænds vidnesbyrd for almenheten i det hele tat. Det vilde ogsaa være ønskelig at enhver, der ikke hylder vor lære, vilde være en liten smule mere tolerant og ikke dømme vor lære førend den er undersøkt paa en ganske uhildet maate. Og da er jeg overbevist om at den vil staa sin prøve ifølge Guds eget aabenbarte ord: «Min lærdom er ikke min, men hans som mig utsendte. Dersom nogen vil gjøre hans vilje, han skal kjende, om lærdommen er av Gud, eller jeg taler av mig selv.» (Joh. 7, 16—17.)

Et besøk i Saltsjø-staden.

Av *Berthel L. Bellesen* i «Stavanger Aftenblad».

(Slutning.)

Best som jeg sat der, kom dommeren. Han hadde hørt av skotten at der var en mand fra Norge, som vilde tale med ham. Paa vakker Kristiania-dialekt blev jeg hilst med et «god dag, min ærede landsmand. Var det Dem, som spurte efter mig?» Her traf jeg en mand som ikke var bange for at tale norsk. Han undskyldte sig med at han hadde travelt, da han skulde til begravelse og det var langt nede i byen til det forsamlingshus hvorfra begravelsen skulde være. Bad mig at følge med,

saa vi kunde tales ved underveis. Vi maatte skynde paa, da det var paa tiden og noksaa langt at gaa. Det var kokende varmt. Dommeren var en rask fotgjænger og jeg hadde min fulde hyre med at holde skridt med ham. Paa veien nedover fortalte han, at han trodde en mand ved navn Wagly var fra Stavanger. Det var en pen velanset mand og var kontorist, men hvor han bodde eller arbeidet, visste han ikke. Muligens vi vilde finde nogen i begravelsen eller gjerne ham selv, saa jeg kunde faa tale med ham. Denne Wagly var med i en sangforening og en sjelden dyktig og yndet sanger. Hans svigermor skulde ogsaa være i byen. Fik pumpet ut, at dommeren C. M. Nelson var født i Kristiania og kom til Amerika i 1876. Hans frue var fra Arendal. De hadde besøkt Norge to gange, og paa tonen naar han nævnte Norge, forstod jeg at baade han og fruen elsket landet og folket der og gik med en dyp længsel til atter at faa besøke sit fødeland med slekt og venner. I 26 aar hadde han været dommer. Nu hadde han avslaat gjenvalg og ofret sig for sin sakførervirksomhet. Han beklaget at jeg hadde det travelt og bad mig mange gange om jeg ikke kunde bli, om ikke mere end til næste dag, og være hans gjest. Jeg hadde svært lyst til det, men maatte avslaa denne venlige indbydelse.

Endelig var vi fremme. Forsamlingshuset var stappende fuldt og mange stod ute. Jeg fulgte dommeren ind og fik plas like oppe ved talerstolen. Et sangkor sang en vakker sang, derefter aapnet dommeren med bøn. Saa kom prædikanten op og talte. Hadde jeg ikke vist, at jeg var i et mormon-forsamlingshus og blandt bare mormoner, og det norske sprog hadde været benyttet, da vilde jeg ha tænkt og følt som om jeg var hjemme i opbyggelse i min barndoms tid paa gamle Verket i Sandnes, hos Tjøl og Ane paa Verket, eller i norske stuen hos gamle Gjitlaug. Jeg kunde intet høre som vidnet om nogensomhelst vildfarelse paa det aandelige omraade. Det var en gripende præken i forbindelse med et kjendt Guds ord. Alt var høitidelig, alvorlig og opbyggelig. Inde var det kvælende varmt og ute i solen næsten endnu værre.

Tiden gik. Jeg hadde kun en times tid til toget skulde gaa østover, og skjønt jeg spurte flere om de var norske, og særlig efter mr. Wagley, fik jeg ingen underretning om ham. Jeg maatte gaa før de gik ut med liket, og fik ikke engang si min

nyfundne ven farvel. Jeg var saa kokt av varmen, at det var umulig at spasere tilbake op i byen og tok derfor en bil. Var inde paa en restaurant og fik mig mat og spurte, hvem jeg traf, efter nordmænd. Tilslut fandt jeg i adresseboken navnet Wagley og at han arbeidet paa et kontor i Benefical bygningen. Den var paa veien til stationen, og avsted bar det dertil. Jeg kom op i elevatoren mange etager, og netop som jeg steg ut av denne, kommer en ung mand fra et kontor bærende paa en masse brever. Jeg spør, om en mr. Wagley arbeidet her. Jo! det var ham selv. Nu maatte jeg benytte tiden og spurte med en gang: Er du fra Stavanger? Ja. Heter du Vagle? Ja. Jeg fandt da ut, at denne unge mand var Adolph Vagle, søn efter Marselius Vagle, og er gift med Helene Torgersen fra Stavanger. Svigermoren, enkefru Torgersen, bor i Salt Lake City. Adolph hilser sin mor enkefru Vagle, Kalhammeren 32, brødrene Østinius, Andreas, Henrik og Ingvald Vagle. Søstrene fru Martha Ingemundsen og fru Inga Sørensen samt hr. og fru Martin Stephansen. Alle disse tror jeg bor i Stavanger. Adolph Vagle kom til mormon-byen for 9 aar siden og har en pen post paa kontoret i Utah Sugar Company. Han vilde vite, hvem jeg var, som var saa spørvis, og da jeg bød ham farvel og fortalte, hvem jeg var, da bad han og tryglet om, at jeg maatte bli til næste dag og være med til hans hjem. Hans svigermor vilde bli saa glad ved at faa høre fra Stavanger.

Jeg maatte avsted, og hadde jeg ikke faat tak i en bil saa kvikt, som jeg gjorde, hadde jeg mistet toget. Østover bar det over svære fjeld og trange, dype dale. Det saa mange gange farlig ut, og et under er det, at der ikke oftere sker ulykker her. Alt gik godt. Næste eftermiddag, som vi nærmet os Denver, Colorado, passerte vi en pen by med det kjendte navn Gann.

Hele eftermiddagen og natten suste toget østover Colorados og Nebraskas sletter. Næste morgen var vi i Omaha. Frem paa kvelden var jeg tilbake i min hjemby i Iowa. Det var en lang og trættende reise midt paa sommeren i den svære varme, men nu var ogsaa den gjort, og jeg var velbeholden naadd tilbake til min forretning og fandt alt vel.

BARNAS AVDELING

Fra ploggut til profet.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.
Oversat fra originalen av Borghild Nielsen.

8. Professor Anthons vidnesbyrd.

Joseph holdt paa i omtrent 2 maaneder med at oversætte det som var skrevet paa platerne. Det var nogen forunderlige skrifttegn, saa han kunde ikke uttyde disse uten ved Herrens hjælp.

En dag kom Martin Harris til Joseph paa besøk og han spurte ham, om han ikke kunde ta med en kopi av optegnelserne og det han hadde oversat til Newyork og vise dem til en lærd mand der. Joseph lot ham gjøre saa. Da Harris kom til New York gik han til professor Charles Anthon. Denne mand forstod og talte adskillige tungemaal. Harris viste ham Josephs arbeide og bad ham gi sin mening tilkjende herom. Professor Anthon saa paa kopien av skrifttegnene og likeledes paa oversættelsen derav. Han sa at skrifttegnene var ekte og at oversættelsen var riktig og gav Harris en skrivelse om dette. I det samme Harris skulde gaa, sa professoren: «Hvorledes fandt den unge mand ut, at der var guldplater paa samme sted hvor han fandt dem?» Harris fortalte da at en engel fra Gud hadde aabenbaret det til Joseph. Da professoren hørte det sa han: «La mig se brevet.» Harris tok det frem av lommen og rakte ham det. Den lærde mand rev det i mange stykker og sa at der var ikke noget som het englebesøk nu i vor tid. Han sa, at om Martin Harris vilde bringe platerne til ham, skulde han oversætte det. Harris sa, at det kunde han ikke gjøre, da Joseph ikke tillot andre at ha platerne. Han fortalte ham ogsaa, at endel av platerne var forseglet. Da den lærde mand hørte dette, sa han: «Jeg kan ikke læse en forseglet bok.»

Harris reiste tilbake til Joseph og fortalte alt hvad professoren hadde sagt.

Jeg vil nu vise dere hvorledes en profeti var blit opfyldt. Dere har alle hørt om profeten Esaias. Han levde før Jesu

fødsel. Han skrev en bok som vi finder i bibelen. Find op det 29. kap. av Esaias Bok, og du vil finde disse ord, begyndende med det 11. vers: «Og saaledes er synet av altsammen blevet eder likesom ordene i en forseglet bok, som man gir til en der skjønner skrift, sigende: Læs dog dette! Men han sier: Jeg kan ikke, ti den er forseglet.»

Denne profeti blev opfyldt da Martin Harris tok kopien av optegnelserne og oversættelsen derav med til professor Anthon. Da han blev fortalt at endel av optegnelserne var forseglet, sa den lærde mand: «Jeg kan ikke læse en forseglet bok.»

Denne bok var git til Joseph Smith, som ikke var lærd, og han oversatte den til det engelske sprog, formedelst Guds gave og kraft. Denne værdifulde optegnelse er Mormons Bok.

(Fortsættes.)

*

Hvad bøn kan utrette.

Kan hænde nogen av dere gutter og piker sommetider undres over hvorfor saa mange folk tror at «Mormonkirken» er sand. Jeg vil fortælle dere *en* grund hvorfor jeg tror den er sand.

En søndag mens jeg var paa møtet talte en mand som var kommet hjem fra mission. Han fortalte om nogen av sine oplevelser fra missionen. En dag hadde han været meget uheldig mens han gik fra hus til hus med skrifter, hvorfor han knælte ned og bad til Gud at naar han nu gik ind i det næste hus, at folket som bodde der, vilde lytte til evangeliet. Det næste hus han kom til var meget stort. Han banket paa og en dame kom og lukket op døren. Saa snart hun saa ham sa hun: «Jeg vet hvem De er, De er en missionær. Jeg har netop bedt om at en mand maatte komme som kunne fortælle mig hvilken kirke jeg skulde slutte mig til, og De er den som Herren har sendt.»

Missionæren talte nu en tid med hende om vor kirke og den næste dag blev hun døpt til et medlem av kirken.

13 aar. *Terresa Haws.*

Fra Juvenile Instructor» ved B. N.

Sang.

Er det vi som nu lever i den ellevte times tid?
Er det vi som skal samles fra norden til Zions stad?
Kan vi da bestaa og se Frelseren komme ned.
Med englebasun og i himlens herlighet.
O hjælp os og fri os fra Babel ut,
til Zion som er Guds hus.

Frelseren vil jo komme med basun og Enoks hær,
saa alle skal høre som han var os ganske nær.
Men han talte han vilde komme i stilhet og gjeste vor jord?
Det var den gang han ensomt i skogen med Joseph stod.
Josephs navn er bekjendt iblandt høi og lav,
ingen mindesten, hvor er hans grav?

Jeg hørte èn røst, og jeg lyttet med al min makt.
Det var Guds tjenere som talte, og dem gav mig i aanden kraft.
Nu vet jeg vi i himlen har en kjærlighetsfuld far og mor,
nu vet jeg hvorfor jeg er sat her paa denne jord,
nu vet jeg hvorfra, og ja nu, og hvorhen
til Zion som er Guds hus.

Mine aar nu blir mange og min mission vel snart er endt.
Jeg er blind men jeg hører, og jeg kjender Guds røst igjen.
Saa al pris og al ære faar tilhøre himmelens Gud,
og de tjenere han har sendt og deres lære vi lett forstod.
Ti Frelseren han bad sine tjenere, ak røkt mine faar,
og nu samler dem Israel hjem.

Marie Arnesen.

INDHOLD:

Tankevækkende midler ved ledelsen av en søndagsskole . 337
Sakramentet 342
Nogen anerkjendende ord om De Siste Dages Helliges liv og lære 344
Et besøk i Saltsjø-staden . . . 347
Barnas avdeling 350
Sang 352

Utgit og forlagt av *A. Richard Peterson*, Osterhaugsgt. 27, Kr.a.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.